

MŰTEREMLÁTOGATÁS

Zombori

Lászlónál

„Gyermekkorom élménye a külváros világa volt, munkás- és parasztemberek nehéz élete. És a természet. A nyitott, birtokbavehető városszéli határ. Tájkép iránti vonzalmam nyilván ezekből az élményekből ered.”

Rosszkor jöttem?

Vagy jókor?

Ahogy vesszük. Tény, hogy nincs drámaibb pillanat egy alkotóművész életében, mint amikor — fájdalmasan, szinte önmaga testébe vágva — levakarja a vásznonról azt, amivel elégedetlen.

De mert nem hiszek csodákban, a tehetség és teremtő akarat összjátékában annál inkább, tudom, hogy ez a dráma — a megsemmisítés mozzanata — is nagyon fontos része Zombori László életének. Művészetének. Igényességének.

A festmény, a kész mű előtt álldogálni a műértők és műélvezők dolga.

Az örök újrakezdés, az alakítás, csiszolás, az önmagával megküzdés — a művészé.

A Károlyi utcai magasház harmadik emeletén vagyunk. Műteremlakás. A gazda festékes nadrágban, ingben álldogál az elvetélt kép előtt. Cigaretára gyújt. Arcán nehezen oldódó feszültség.

Nézzük a megvakított vásznat. Kék és barna foltok fölött, mintha sebhely, egy vörös holdsarló. Az állvány peremén a kis kupacok: a lekapart festék pora.

Zombori leütögeti cigarettája hamuját.

— Vannak képek, amik könnyebben születnek meg; ha a téma kinyílt, megérett az emberben, már nem gond vászonra vinni. Aztán van úgy, hogy egy téma foglal-